Cenuşăreasa

Invitată la bal,
între împăraţi şi bufoni,
răspunde naiv şi serios
la orice întrebare ghiduşă.

Tare se mai amuză petrecăreţii
provocîndu-i replicile
pline de bunăvoinţă.

Veseli, ei îşi bat joc
de propriile burţi pline de vin,
de obrajii scăldaţi în sudoare,
de genele false,
în timp ce ea-i răcoreşte pierdută
cu evantaiul rochiei de bucătărie.

- Auzi colo – îşi zic – ce fată
să nu-şi bată joc de ea
oglinzile, cerşetorii, leproşii ?!...
Să danseze absorbită de muzică ?!...

Se roteşte ca un fulg
printre atîtea vorbe grele.

Neminţită de oglinzi,
invidiată de prinţese în floare,
printre împăraţi şi bufoni
se face de tot dragul !

Eu, celălalt...

Motto :
« ...pentru ca doar ceea ce a fost cîntat să fiinţeze »

(M. Heidegger)

Seminţe duse de vîntul galactic
prin vaierul secolului
închipuie un cer protector
sub care duşmanii de moarte
mă ademenesc cu indiferenţa lor;
ar vrea să mă vadă
împăcat cu propria-mi aşteptarte,
să mă ştie uimit
de-un banal fir de iarbă,
în timp ce tu închipui dezastre
în pustietatea inexistenţei mele.
Dar îndoiala te-ndeamnă
să cauţi un preţ
pentru trecerea clipei.

*

Pe cer - urmele dinţilor mei
în carnea inocenţei
trasează
confuze Căi Lactee.
Speranţa şi memoria
iau chipul hermafrodit
decapitat pe tava singuraticului;
rînjetul descumpănit
sfîşie ziua
şi-o aruncă pe umerii timpului.

*
În ce mîl să caut
floarea de lotus?
Ce lac al codrilor
albastru s-o legene?
Dar nu aceasta-i imaginea
furată văzduhului
cînd mă gîndesc la tine...

Vocea eternităţii răsună
undeva departe,
în golul văduvit de istorie,
în concreteţea cîtorva vocale

rostite de buzele tale,
pe care aş vrea să le citesc
în alt fel.

*

Spuza galactică
citeşte
înscrisul sosirii mele aici.

*

Aruncată de furtună
pe ţărmul tăcerii mele –
să mă uiţi?,
să te uit?

Nu zborul absolut al pescăruşului.
Nu limba vorbitoare de apă sărată
strivită de măselele stîncii...
Venită ca moarte eternă,
într-un vis lustruit
despovărat de cuvinte...
Să cred în simpla tresărire
a sîngelui?

*

Erai atît de absentă
şi dulce-n muţenia ta.
Puteam să te înlocuiesc
cu amintirea unui furt de cireşe în copilărie,
cu urma căprioarei pe zăpada hiberboreană,
cu cenuşa trezită dimineaţa în vatra rece.
Puteam pune un preţ
pe luminile din ochii tăi,
pe falangele degetelor cu care strici
firul ursitoarelor,
pe respiraţia oprită
cînd descoperi în oglindă
chipul străinului.

Odihna ta neştiută

împacă
neştiutul meu somn.

*

Cîntecul dăruit aseară
îmi estompează
mobilele din încăpere.

Cîntecul acesta nu-s eu –
el vine ca o aripă a neantului,
are forma golului în care
nu poţi striga;
o voce neutră, adîncă, pierdută,
îi sprijină înălţarea.
Dar tu nu eşti
în cuvintele
cu care vorbesc despre tine.

*

Cine-ţi ascultă
inima tulburată?

*

Nu lăsa vocea ta interioară
să te domine –
ea îţi va vorbi despre mine
fără să mă cerşească destinului.

*

Chiar dacă te întinzi
în sicriul trupului meu
ca o melodie celestă
şi iei, îngăduitoare,
forma inimii mele,
şi chiar dacă pot să desfac
fiinţa ta
în teme şi motive muzicale,
gustînd euforia prădătorului
care întemeiază o ţară a uimirii

într-o lumină izbăvitoare,
de cumva eşti sosită aici
simţitoare,
numai eternitatea mea
poate să te confirme!

*

Refrenul e respiraţia ta?
Momentul cînd simţirea
ni se retrage dintre inimi?
Brusca întoarcere spre deriziunea
inelului de logodnă?

*

Să tacă orchestra!
Să înceteze amuzamentul instrumentelor!
Chiar dacă orga electrică, chitara sau clarinetul
te evocă
atît de aproape de mine
iar cornul englezesc
îţi anunţă marea din suflet!
Vreau să te inventez cu cuvintele mele,
atom cu atom din carnea ta
să recuceresc
la întrecere cu cîntecul
ce te naşte mereu.

*

Liantul e trecerea ta
pe sub fereastra crîşmei
unde îmi beau absintul zilei.

*

Şi acum, cînd noaptea devine
atît de uşor
un linţoliu peste sufletele noastre
terciuite de grijile zilnice,
spune-mi, hai, totuşi, mai spune-mi
că eu sînt *celălalt,*

despre care, învinsă,
credeai că n-o să-l mai întîlneşti!

*

În ce mîl să caut
floarea de lotus?
Ce lac al codrilor
albastru s-o legene?

*

Ciripitul păsărilor dimineţii
vine mai tîrziu.
Mai întîi – povestioara poetică
a adolescentului
furişată în caietul de amintiri,
desenul din caietul de caligrafie,
viaţa scurtă a pescarului
ce-şi aruncă năvodul
sub stîncile frămîntate.

Cînd eu aş vrea
să mă surprinzi nepregătit
cu gîndul tău neiertător,
să mă-nfăşori apoi
în tandreţea ta muzicală,
să mă faci prizonierul
sfîrşitului tău zilnic.

Unde-i mîna ce-şi scutură lutul?
Unde-i susurul din biserica sîngelui?

Să mă vezi altfel
şi să nu mă poţi atinge...

*

Acum, cînd mă lupt
cu acest cîntec viu
ce vrea să-ţi ia locul.

*

În zîmbetul precar
cu care-mi măsori trecerea
îţi e sfîrşitul,
în pasul ezitant
dintre intenţie şi greş.

*

În ce mîl?
În ce mit?

*

Lasă-mă să te cînt!

Să exist
măcar
prin referire la tine!

Tu anunţi
sfîrşitul poeţilor
iar lentoarea ta
ţine ascunsă
urma muşcăturii
pe sînul prudent.

Eu, celălalt...

Pentru A. F.

Motto :
« ...pentru ca doar ceea ce a fost cîntat să fiinţeze »

(M. Heidegger)

Seminţe duse de vîntul galactic
prin vaierul secolului
închipuie un cer protector
sub care duşmanii de moarte
mă ademenesc cu indiferenţa lor;
ar vrea să mă vadă
împăcat cu propria-mi aşteptarte,
să mă ştie uimit
de-un banal fir de iarbă,
în timp ce tu închipui dezastre
în pustietatea inexistenţei mele.
Dar îndoiala te-ndeamnă
să cauţi un preţ
pentru trecerea clipei.

*

Pe cer - urmele dinţilor mei
în carnea inocenţei
trasează
confuze Căi Lactee.
Speranţa şi memoria
iau chipul hermafrodit
decapitat pe tava singuraticului;
rînjetul descumpănit
sfîşie ziua
şi-o aruncă pe umerii timpului.

*
În ce mîl să caut
floarea de lotus?
Ce lac al codrilor
albastru s-o legene?
Dar nu aceasta-i imaginea
furată văzduhului
cînd mă gîndesc la tine...

Vocea eternităţii răsună
undeva departe,
în golul văduvit de istorie,
în concreteţea cîtorva vocale
rostite de buzele tale,
pe care aş vrea să le citesc
în alt fel.

*

Spuza galactică
citeşte
înscrisul sosirii mele aici.

*

Aruncată de furtună
pe ţărmul tăcerii mele –
să mă uiţi?,
să te uit?

Nu zborul absolut al pescăruşului.
Nu limba vorbitoare de apă sărată
strivită de măselele stîncii...
Venită ca moarte eternă,
într-un vis lustruit
despovărat de cuvinte...
Să cred în simpla tresărire
a sîngelui?

*

Erai atît de absentă
şi dulce-n muţenia ta.
Puteam să te înlocuiesc
cu amintirea unui furt de cireşe în copilărie,
cu urma căprioarei pe zăpada hiberboreană,
cu cenuşa trezită dimineaţa în vatra rece.
Puteam pune un preţ
pe luminile din ochii tăi,
pe falangele degetelor cu care strici
firul ursitoarelor,
pe respiraţia oprită

cînd descoperi în oglindă
chipul străinului.

Odihna ta neştiută
împacă
neştiutul meu somn.

*

Cîntecul dăruit aseară
îmi estompează
mobilele din încăpere.

Cîntecul acesta nu-s eu –
el vine ca o aripă a neantului,
are forma golului în care
nu poţi striga;
o voce neutră, adîncă, pierdută,
îi sprijină înălţarea.
Dar tu nu eşti
în cuvintele
cu care vorbesc despre tine.

*

Cine-ţi ascultă
inima tulburată?

*

Nu lăsa vocea ta interioară
să te domine –
ea îţi va vorbi despre mine
fără să mă cerşească destinului.

*

Chiar dacă te întinzi
în sicriul trupului meu
ca o melodie celestă
şi iei, îngăduitoare,
forma inimii mele,
şi chiar dacă pot să desfac

fiinţa ta
în teme şi motive muzicale,
gustînd euforia prădătorului
care întemeiază o ţară a uimirii
într-o lumină izbăvitoare,
de cumva eşti sosită aici
simţitoare,
numai eternitatea mea
poate să te confirme!

*

Refrenul e respiraţia ta?
Momentul cînd simţirea
ni se retrage dintre inimi?
Brusca întorcere spre deriziunea
inelului de logodnă?

*

Să tacă orchestra!
Să înceteze amuzamentul instrumentelor!
Chiar dacă orga electrică, chitare sau clarinetul
te evocă
atît de aproape de mine
iar cornul englezesc
îţi anunţă marea din suflet!
Vreau să te inventez cu cuvintele mele,
atom cu atom din carnea ta
să recuceresc
la întrecere cu cîntecul
ce te naşte mereu.

*

Liantul e trecerea ta
pe sub fereastra crîşmei
unde îmi beau absintul zilei.

*

Şi acum, cînd noaptea devine
atît de uşor

un linţoliu peste sufletele noastre
terciuite de grijile zilnice,
spune-mi, hai, totuşi, mai spune-mi
că eu sînt *celălalt,*
despre care, învinsă,
credeai că n-o să-l mai întîlneşti!

*

În ce mîl să caut
floarea de lotus?
Ce lac al codrilor
albastru s-o legene?

*

Ciripitul păsărilor dimineţii
vine mai tîrziu.
Mai întîi – povestioara poetică
a adolescentului
furişată în caietul de amintiri,
desenul din caietul de caligrafie,
viaţa scurtă a pescarului
ce-şi aruncă năvodul
sub stîncile frămîntate.

Cînd eu aş vrea
să mă surprinzi nepregătit
cu gîndul tău neiertător,
să mă-nfăşori apoi
în tandreţea ta muzicală,
să mă faci prizonierul
sfîrşitului tău zilnic.

Unde-i mîna ce-şi scutură lutul?
Unde-i susurul din biserica sîngelui?

Să mă vezi altfel
şi să nu mă poţi atinge...

*

Acum, cînd mă lupt
cu acest cîntec viu
ce vrea să-ţi ia locul.

*

În zîmbetul precar
cu care-mi măsori trecerea
îţi e sfîrşitul,
în pasul ezitant
dintre intenţie şi greş.

*

În ce mîl?
În ce mit?

*

Lasă-mă să te cînt!

Să exist
măcar
prin referire la tine!

Tu anunţi
sfîrşitul poeţilor
iar lentoarea ta
ţine ascunsă
urma muşcăturii
pe sînul prudent.

Ferestre

Stelele îmi bat
la fereastra versului
cu degetele tale agile.

Furtună în oglinzile verii

Marea e îngropată-n furtună –
orice mişcare a ei aduce dezastre.
Liniştea s-ascunde-n muţenia stîncilor.
Transoceanice
numără stele şi ani
cu catergele
şi apoi cad
în hăuri neputincioase.
În livadă, caisele bubuie
precum grenadele
din cauza sevei dulci împinsă de mare
pe ţărmul spălat.

Ar trebui să spun că sufletul meu
acum e ca trestia,
gata frînt
de gîndul ce cîntăreşte furia mării.
Iubita îmi reciteşte scrisorile.
Maşina mi-e pe butuci.
N-am decît un sac de voiaj
şi-un bilet de liberă-trcere
prin oglinzile verii.

Asta s-ar numi un respiro,
pe care nu-l ajută
nici Dumnezeu,
nici Satan.

Nimeni nu-mi suspectează urmele
linse de val.
Doar străinul – o prezenţă incertă,
ducînd copilul în braţe
ca pe-o ofrandă a spicelor,
sau o neputinţă a depărtărilor.

Ospătara îmi oferă ceaiul dimineţii
calmă,
fără să observe cum furtuna
mişcă întunecimi în ceaşca albă,
nici cum cei de la mese
sîntem mai tari decît ameninţarea,
protejaţi de geamul panoramat.

“Da, domnule, fata asta,
în care marea îşi face de cap,
chemată să ne ofere spectacolul zilei,
ne strică programul !“

Teama că ar putea să facă la nesfîrşit
pe încăpăţînata...

Eu, de fapt, sînt o piedică pentru ea
căci scriu o scrisoare iubitei,
acum, cînd ar trebui să fumez plin de draci.

Mă sîcîie prietenul abia regăsit,
care intră şi iese mereu, fără vreun rost,
vociferând,
nemaiavînd deodată ce să mai facă
cu libertatea asta, a lui,
ameninţată mereu de furtună.
Dar îi dau înainte cu întinsul cernelii
peste imaginea cîtorva litere calme...
Pescăruşii –
gropari ai văzduhului –
culeg din aer peşti năuciţi,
cînd, deodată, vreunul
nu mai reuşeşte să se ridice din valuri.

Ies pe ţărm. Furtuna încearcă
să-mi îmbrace numele
ca pe o haină prea strîmtă şi-apoi,
zdrenţuit,
să-l arunce în hăuri,
îmi intr-n buzunarul cămăşii
şi-mi şterge adresa de cerneală verzuie
a iubitei.
Aţi zice
că n-are importanţă ?!
Că viaţa se scrie
şi pe nisipul
răscolit de furtună ?!
Că doar steaua
ascunsă de nori
semnalizează
întîlnirea mea cu nemprginirea ?!...

În cicatricile sufletului meu
valul
îşi depune sarea ucigătoare.

Piersici, precum grenadele,
îmi anunţă
singurătatea.

Asta e poate salvarea călătorului:
că nu stă o clipă în loc,
cît, furioasă, marea să-i urce în inimă.
Asta e spaima călătorului:
că, la un moment dat, nu mai ştie
care-i uscatul şi care
platoul de jos, cel sigur, al mării.

Aerul, respirat, se furişează
pe sub trîmbele verzi ce se sparg,
dureroasă amintire,
la cîţiva metri în jur.
Măcar cauciucurile maşinii de-ar fi aici –
geamandură.

Limba mării,
lingîndu-mi mîinile,
mă învaţă atingerea vieţii.

Guvizi

Bieţi peşti anonimi. Sufocaţi
în privirea fetiţei întoarse
spre măruntele mirări ale clipei.
Torsul tinerei mame – ispititor
cum marea scăpată
din istovirea nisipului.
Cînd tatăl pescuieşte furat
de-o blîndă fotografie de familie.

“S-a prins în cîrlig !“. S-a prins
neantul,
nepăsarea,
uitarea –

momeală a ouălor de pescăruş.

Scoşi în aerul însetat.
Sosiţi – cu toţii – în înfometata
clipă a răscrucii.

Flacăra tăişului, aici concentrată.

Trişti peşti anonimi
necîntaţi în poeme.
Izbiţi cu nepăsare în digul jilav
de o mînă absentă.

Priviţi cum mor –
curiozitate a plăcerii –
cum mor urît.

Iarba zilei

Pe propria cenuşă să calci
cînd se-nserează
şi floarea albă-n ceruri
să urce nu cutează,
se-nrourează visul cel vechi,
fără contur,
şi părul ierbii zilei miroase-a frig
şi-i sur
şi se descalţă dorul şi calcă-aşa
pe spini
şi nu mai ai curajul
iubirii să te-nchini.

Joc

Haide, cu un efort de imaginaţie,
aşează la marginea existenţei tale
o fereastră !

Deschide-o !

Dacă în cadru apare
un soare ce urcă pe cer
înseamnă c-ai folosit cuvinte-clişeu.

Încearcă !

Dacă fereastra dă spre un zid inutil
înseamnă că eu sînt aici,
în dalele peste care treci grăbită.

Dar caută-mă, iarăşi şi iarăşi,
pînă ce-n casa imaginaţiei tale
ţîşneşte o lumină interioară.

Nimic trecător

Îţi acord dreptul să-mi refuzi un sărut
dacă imaginezi de rouă
bolta albastră.
Nu-i nimic trecător
în acest gest –
doar că se va trezi o oglindă enormă
sub care vom întîrzia;
simţindu-se chemat
în fîntîni înalte
sufletul va spori,
va spori,
va spori...
chiar de se va face seară
în spicul holdei.
Cu tălpile vom strivi albăstrele
şi vom fi muţi
iar cerul
nu va mai găsi pierzanie
în cuvinte vorbite.

Nu

Nu erai tu, şi nu era nici rîul,

nici braţul de otavă pe care l-am uscat împreună.
Era, aşa, un fel de ţărm, de la care începea
marea,
de o-parte şi alta.

Şi nici calul galopînd prin trifoi nu era,
nici geana ta trezind zorii macilor roşii.
Era, aşa, o brazdă încrîncenată
şi lanul galben,
de-o parte şi alta.

Şi nici pasul tău călcînd pe stele stinse,
în cîntece abia şoptite.
Era, aşa, o vale îngustă
şi codrul,
de-o parte şi alta.

În loc de flori, culegeam scoici vorbitoare...
Şi nu era nici codrul, nici lanul, nici marea...
Pluteam în voie pe banchiza tăcerii.

O, dulce libertate a absenţei !

Oglindă

În apele unei oglinzi îngheţate te scalzi.
În retragere – sufletu-ţi trăieşte ponoasele.
Pe bună dreptate îmi spui că-i zadarnic
să-ţi mîngîi – în reflexe – coapsele.

Privirea e o rază de ninsoare.
Umărul gol – un vis ce înăspreşte.

Nu voi şti niciodată dacă
în glasul tău inima-mi se topeşte.

Poemul ce nu poate fi scris

Din cît mi-ai scris
nu pot încropi un poem,
deşi, cred, ai înmuiat pana

în cerneala sîngelui tău...

Îmi spui că mi-ai scris doar mie,
dar oare adresa scrisă pe plic,
hîrtia, peniţa sau timbrul
n-au scăpat de la şomaj
poştaşul, fabricantul de hîrtie, tăietorul de lemne ?

Mai zici că n-ai stat niciodată departe de mine.
Dar noaptea, cînd mă trezesc singur
şi mă întreb privindu-te cum dormi liniştită
‘“de eşti tu aceea ?“

Aşa că, din cîte cuvinte mi-ai scris,
nu pot încropi un poem
şi nici din întîlnirea noastră
de taină –
o absenţă !

Romantică

Te plimbi seara
singură
“pe lîngă plopii fără soţ”
cu mine în gînd.

Răsare luna
şi tu mă îmbraci
pe ascuns
în aurul ei.

Pe ecranul minţii tale
mă desenezi
cu ochi pătrunzători
şi plete de Luceafăr...

Dar golanii străzii
te fluieră
chemîndu-te cu vorbe deşucheate
în ganguri umede...

Şi tu, speriată,
zăbreleşti repede totul
în garsoniera însingurării tale.

Scrisori

În vremea scurtei tale şederi la mare,
despre care n-ai spus nimic nimănui,
cînd ai vrut să te regăseşti
fără să mă mai vezi,
în vremea aceea am lucrat
ca factor poştal..

Şi astfel m-am lipit pe toate timbrele vîndute iubirilor disperate,
m-am ascuns în rîndurile scrisorilor duse la destinaţie,
în telegramele trimise cu sufletul la gură,
în mesaje neîncrezătoare lăsate la post-restant
şi m-am expediat eu însumi
în toate direcţiile în care
presupuneam c-ai putea să te pierzi...

Aşa că plicul acesta minuscul,
peticul de hîrtie
cu scris grăbit şi anonim,
rătăcit printre lucrurile din geanta ta
şi pe care-ţi notezi
ce să cumperi dimineaţa de la băcănie,
ca să nu uiţi,
acela sînt,
de fapt,
eu !

Scurt-circuit

Dacă aş deschide o dugheană,
ce aş putea să-ţi vînd
ca tu să-mi dai cîţiva bănuţi
pe care să-i închid într-un sertar de argint ?

Un calendar muzical,
să te trezească dimineaţa ?
O broşă

de prins în dreptul inimii ?
Sau o brăţară,
să-ţi încercuiască pulsul sîngelui ?
Ceva care să ajungă într-adevăr
de la mine la tine ?

Poate un fier de călcat sentimente defect –
cînd îl pui în priză
să facă un scurt-circuit
între mine şi tine.

Triadă nocturnă

În suflet linişte. În faţă, luna
călcînd cărări pe faţa nimănui.
În buzunarul de la piept – merindea
călătoriei fără cer.

Cui să mă-mpart ? Femeia
mă apără de nopţi fără somn.
Marea – de zbuciumul desenat
pe mucavaua momentului.

Ci tu ? Tu, poezie,
de cine mă treci
dincolo de Styxul
pe care nici femeia, nici marea, nici luna
nu pot ca să-l soarbă ?

Tu

Tu, care rîzi cînd rîd
şi plîngi făcînd cercul orei imens,
şi calci al ierbii frig către grădină
cînd sufletul în rouă-şi află sens...

Tu, care taci cînd tac
şi în privirea mea îţi găseşti casă,
şi laşi, lin, palma peste palma mea,
s-apese moartea,
mai greu o apasă.

Vis

Am dormit astă-noapte cu marea.
Nu braţul tău, nu ochiul tău, nu somnul tău.

Prin golul umerilor prăbuşiţi pe pernă
fulgerau abisuri.
Nu ochiul tău,
nu rîsul tău zădărnicit.

Ploua încet şi stropii moi
erau o prelungire a neantului.
Ţîşneau lumini interioare
scoase de solzii peştilor
spre stelele de sus.

Şi nimeni vocea ta n-o imita.

Tot ce visam
se întîmpla-n genuni.

Şi încercam – în somn –
cuvînt peste cuvînt, solid, s-aşez,
clădind un loc unde iubirea,
cu-o aripă întinsă-n somnul tău,
să mă îngenuncheze pentru rugă.